

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marți, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
 Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
 Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:
 Administrațiunea tipografiei arhidieceșane, Sibiu, strada Măcelarilor 47,
 și la expedițiunea de inserțiuni Adolf Steiner în Hamburg (Germania).
 Corespondențele sînt a se adresa la:
 Redacțiunea „Telegrafului Român“, strada Măcelarilor Nr. 37.
 Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru
 fie-care publicare.

Nr. 1660 Pres.

Cerculariu

cătră oficiile protopresbiterale din archidieceșsa Transilvaniei.

Simțul de grațitudine și de pietate, cu care întreg clerul și poporul archidieceșan păstrează memoria restaurătorului metropoliei și a întregii noastre vieți bisericești, a fericitului arhidiepiscop și metropolit preavenerat predecesor al meu Andreiu baron de Șagma, va fi de ajuns spre aceea, ca în tot anul la aniversaria zilei lui de repausare, adevărată la 16/28 Iunie, să se țină în toate bisericile din archidieceșsa sufletului aceluiași preabun arhidiepiscop, fără a se astepta din an în an osebită provocare din partea superiorității bisericești.

În aceasta presupunere ce ’mi-o rașim pe acel simț al clerului și poporului archidieceșan, eu pentru viitoriu precum emiterea anumitelor cerculare anuale din incidentul atins; dorice însă: ca urmându-se în tot anul și pretutindena la numita și aniversară conform cerculărilor mele din anii trecuți, anume: din 6 Iunie 1875 Nr. 1741 Pres., din 5 Iunie 1876 Nr. 1574 Pres., din 6 Iunie 1877 Nr. 1480 Pres. și din 8 Iunie 1878 Nr. 1502 Pres., ziua de 16/28 Iunie, carea cu deosebire ne chiamă la împlinirea tristei detorințe cătră neuitatul arhidiepiscop, să se țină esact în evidență la toate oficiile parohiale din archidieceșsa, cătoră — pre cât se ține de tractul prețitulatei Domniei Tale — ești pofțit a le comunica acest cerculariu spre scire și acomodare.

Sibiu, 11 Iunie 1879.

Miron Romanul m. p.,
 arhidiepiscop și metropolit.

Desbaterea proiectului de lege despre impunerea limbii maghiare.

(După șiarul stenografic al dietei).

Ședința din 3 Mai 1879.

Nicolae Maximovicș: (Urmare) DVstră, cari la toată ocașiunea pleđați pentru maghiarisarea, de ce nu voți să sciți la ocașiunea aceasta de ea? Ce este pricina, că și acei deputați, cari nu de mult aici în casa aceasta au pus sincer și hotărât maghiarisarea pe programa lor viitoare, ce este pricina că acei domni au păstrat la ocașiunea aceasta tăcere de aur? În specialia aceasta onoratul domn ministru de instrucție tăgădușce acuma intenția aceea, pe când el cu alt privilegiu conceda cu cuvinte clare că vrea să maghiarizeze și acolo unde aceasta nu este compatibil cu legea pozitivă. Eacă un exemplu tare de apropoș. Legea despre naționalități dispune în §. 17:

„De oarece succesul instrucției publice din punctul de vedere al culturai generale și al binelui public este ținta cea mai înaltă a statului, ministru pentru instrucția publică este obligat a se îngriji în scoalele statului, ca cetățenii fie cărei naționalități din țară, dacă ei viețușce împreună în masse mai mari, să se poată cultiva în limba lor maternă în apropierea țintului, în care locușce, până acolo, unde începe cultura academică mai înaltă.“ În înțelesul acestei legi s’a și întemeiat la inițiativa mea spriginită cu energie de marele patriot Francisc Deac, un astfel de gimnasiu național — căci pe timpul acela cultura generală a fost ținta cea mai înaltă a statului — dar ce s’a făcut din acel gimnasiu? Prea onoratul domn ministru pentru instrucția publică dă următorul răspuns în raportul seu subternut casei deputaților, el dice: „învățatei nemțesci, sârbesci, dalmatini și

slavi pricinușce la instrucție greutăți limbicte mai cu samă în clasa primă, dar deja într’a treia clasă numai a rare ori este de lipsă a întrebuința de ajutoriu pe lângă limba maghiară și cea nemțască sau sârbescă.“ Un comentariu la aceste nu este de lipsă. Însă prea onoratul domn ministru de instrucție merge mai departe. „Chemarea acestui gimnasiu,“ așa dice d-nul ministru de instrucție, „consistă în maghiarisarea.“ Chemarea acestui gimnasiu, prea onorată d-le ministru, nu este maghiarisarea, ci ar fi, și adevărat după textul clar al legi, îndeobște propagarea culturai generale și îndeobște și adevărat după textul legi — a face posibila acelor cetățeni, cari nu înțeleg limba maghiară, să se cultive în limba lor maternă și să se pregătească pentru cariera academică. Acest §. 17 este pentru noi în adevăr instructiv. Înstructiv, pentru că el revarsă lumină și asupra proiectului de lege de față; o lege pozitivă se vațemă de dragul maghiarisării — precum o mărturisescușce chiar și prea onoratul domn ministru de instrucție; dacă astfel se tractează cu *lex lata*, ce trebuie să cugetăm de lege ferenda? Instructiv este însă §. 17 și de aceea, pentru că ilustrează clar situația — în anul 1868 bărbații de stat maghiari mai erau de convingere, că limbile cetățenilor nemaghiari ar fi neîncungurată de lipsă în scolile mai înalte — astăzi însă ei sînt de convingere, că limbile acelorași naționalități n’ar fi de lipsă nici în scolile cele mai de jos.

Onorată casă! Nu vreau să reflectez la aceea, ce prea onoratul d-n ministru a ăși despre gena proiectului de lege de față — căci la deservitură de foarte mare efect onoratul meu amic Alecsandru Roman; și la acea întrebare nu vreau să răspund nimica, că acest proiect de lege ar avé în vedere interesul cetățenilor nemaghiari, pentru că — în trecut

fié ăși — beneficia non obtruduntur și pentru că discutiunea aceasta, ce ține deja de 6 zile încoace, dovedescușce pe deplin în ce măsură acest proiect de lege vațemă interesele cetățenilor nemaghiari, ci eu mă îndrept acuma la acea aserțiune a prea onoratului d-n ministru, că guvernul ar avé dreptul, a supraveghia scoalele naționale. Eu recunosc acest drept — căci îndeobște nimenea n’a tras la îndoială acest drept de supraveghere și drept de dispoșiție este mare deosebire.

Proiectul de lege de față însă dă guvernului un drept de dispoșiție preste scolile confesionale, carele nu numai vațemă greu autonomia noastră scolară, ci de-a dreptul o nimicescușce cu totul.

Prea onoratul d-n ministru însă mai dice, că proiectul de lege de față este combătut din punct de vedere pedagogic, însă părerile pedagogilor cu privire la obiectul de față ar fi foarte deosebite. Acei de față, cu cari el ar obicinuși a se sfătuși, ar avé o părere cu totul alta, ca aceea a onoratului d-n Polit. Onoratul meu amic Polit s’a provocat la renumitul pedagog Iessen din Viena și dacă prea onoratul d-n ministru nu se mulțameșce cu autoritatea unui Iessen, atunci să’mi fie permis, a mă provoca la alte autorități recunoscute ca atari de sigur și de prea onoratul domn ministru, la un Pestalozzi, un Dittes, un Diesterweg, Kehr și Bohrmann, cari toți fără excepțiune — cu privire la problemele scoalei elementare — osândesc principiul statorit în proiectul de față. Eu mă provoc mai departe la un limbicșt renumit și în Ungaria, Comenius Amos, care înainte cu 2 seculi a coleșcat de-atunci la Sarospatk, astăzi academia de drepturi de confesiunea elvetică, a fost unul dintre cei d’ântăiu și care a ăși, că introducerea unei alte limbi decât a limbii materné într’o școală elementară ar însemna atata, ca și când ai

FOIȚA.

Gura satului.

Novelă. *)

I.

(4 urmare.)

Când argatul voi să închidă poarta în urma carșilor, Mihu, ce sta în mijlocul curții, ridică dreapta și îi ășise încet: Lasă!

Poarta rămase deschisă.

Argații voirà se tragă carele în șopron și să ducă boii la grajd. Mihu earăși ridică mâna și le ășise: „Lasă! — Puneți plugurile la o parte, întoarceți boii la car și le aruncați câte un braț de fân.“

Așa făcură argații.

— Măne duceți la moară! le ășise apoi Mihu, primblându-se cu pași mari prin curte. Scoateți graul din hambar și îl puneți în saci.

Vasile privia, asculta și înțelegea; descălăcând dar, el își legă calul de

loitra unui car, luă căciula din cap, își netezi pșrul de pe frunte și earăși puse căciula în cap.

„Măi Mitre,“ dice apoi frăține-seu „scoate caii la apă.“

Peste pușin Mitrea scoase din grajd doi cai înalți și trupeși și îi duse de căpștru la fântâna din fundul curții.

Sosiră apoi vacile lăptoase, porcii lacomi, caprele neastâmpărate și oile blajine.

Pe când înspre sară, Simion și Mitrea intrară cu pași mășurați pe poarta deschisă, curtea era plină: slugile așeau în grămadă sacii cu grașu, boii rumegau la carele puse în șir, slujnic mulgeau vacile, porcii sfărămau șgomotoși grămeșile de pășuși, caprele se obrășniceau în toate părșile, oile stau îndesușite într’un unghișu al curții, eară Mitrea se lupta cu caii nărăviți.

Mihu stăpănul se preumbla meruș prin curte, eară Marta, fiica stăpănului își făcea de lucru împărșind porunci în toate părșile.

Afară, înaintea porșii, sta un

copil și privia oprinduși rșșușarea la cele ce se desfășurau sub ochii lui.

Când Mihu vășu pe Simion și Mitrea intrând pe poartă, el plecă spre dênșii cu capul ridicat și legănânduși a lene trupul la ficare pas.

— Bine te-am gășit! Bine te-am gășit! grăi Mitrea cu față deschisă.

„Bine să fiți primiți la casa noastră! le răspunde Mihu, întinșândușle mâșile. Dar cum și unde și în ce treabă?“

— Umblăm și noi, răspunde Simion, mai încoa, mai încolo.

Eară trebua ne este mare și bine cuvântată, numai noroc se avem la dênșea adauge Mitrea, privind cu mare băgare de samă în ochii lui Mihu.

„Noroc, dice Mihu, vine dela Dumneșeu.“

— Amin! răspunde amândoi.

După ce își făcură astfel bineștele cuvinte, toți trei înainte spre scările casei. Mitrea însă, ca om cu multă chibzueala, peste pușin se oprī și își pșicea privirea peste curte.

— Precum ved, aști fost astăzi la plug, ășise el, ca din întâmplare. Unde aști arat?

„Nici n’ăș sci să ’ți spun bine, răspunde Mihu întorcândușse spre curte — Sciți cum e omul, când îi cresc feciorii. Abia îi cușosci musteașta și te scoate din gospodărie. — Măi Vasile! urmă el apoi, chemând pe fiul seu. Unde-aști arat astăzi?“

— În dosul plopului, răspunde flecăul apropiindușse.

„Bune pământuri! ășise Mitrea și dacă nu mă înșel, erau ogoare.“

— Da sînt bune! grăi Mihu dând din umeri. Dar sînt mai slabe decât cele de la Vadul Tătarului.

Pentru ca să ’lămurească, Mihu le spune apoi, câte și de unde sînt pământurile, care sînt moștenite de la bunul seu, care sînt agônșcite de dênșul și le spune cât rod a adunat estimp, câte an și cât anșterț.

Pe când să sfărșească, Simion privesce la boi și dice, că sînt frumoși, apoi pleacă toți trei, ca să ’i vadă mai de aproape.

(Va urma).

*) Din „Convorbiri literare“.

voi să înveți pe copil mai întâiu a fugi și apoi a merge.

Cu mai mult drept decât acela cu care onoratul d-n ministru a întrebat pre onoratul meu amic Polit, pot eu deci întreba pre onoratul d-n ministru, care sînt acei pedagogi, cu cari prea onoratul d-n ministru obicinuesce, a se sfătui.

Dar eu mă duc mai departe. Prea onoratul d-n ministru de instrucție scie prea bine, ce este misiunea scoalei elementare și el de sigur nu aparține aceluia, cari pretind dela scoala elementară rezolvirea de probleme, ce corespund numai unei academii. Medicii, neguțătorii, fisicii, preoții, juristii, — ei toți le pretind pentru disciplinele lor speciale dela scoala elementară și acum vin cu ajutorul d-lui ministru de instrucție și limbistii și încă într'un mod, că de exemplu în scoalele sîrbesci acuma trebuiesc negreșit învățate chiar trei limbi. De oarece scoalele sîrbesci stau în strînsă legătură cu viața bisericească, trebuiesc să se învețe în ele negreșit și limba bisericească slavică, trebuiesc deci învățată această, apoi limba sîrbescă și a treia limba maghiară. Cu privire la aceasta am să fac o observare de însemnătate. Onoratul deputat Aladár Molnár are dreptate, dacă ține despre autonomia bisericilor: „Că Maiestatea Sa d. e. a încuviințat statutele scoalelor bisericești sîrbesci și românesci cu cea clausulă, ca ele să nu poată împedea dispozițiile ulterioare ale legislativei.“ „Tot aceea ar avea valoare și în privința autonomiei protestanților,“ mai adaugă dl deputat. Eu întreb acum pre dl deputat, care încă a luat parte atât de viu la lucrările de organizare de deunăzi ale bisericești reformate, cum va aduce consecința eficientă din aceste aserțiuni în conglăuire cu § 3 al statutului bisericești reformate din Ungaria în acel cas, dacă corpului legiuitoriu i s'ar prezenta un astfel de proiect de lege, ce ar nimici scolile confesionale. După acest § 3 scolile mai de jos și mai înalte ale bisericești reformate stau în legătură esențială cu dreptul de exercițiu al religiei, ele sînt mijloace pentru susținerea bisericești, ele se țin cu desăvîșire de trupul bisericești și stau sub oficiile bisericesci. Nu este aceasta o vătămăre a bisericești însăși, ba chiar o subșepare a ei, dacă scolile confesionale se țin de trupul bisericești, de care și au a se ține, și dacă ele sînt mijloace pentru susținerea bisericești, precum și sînt?

Și ce se ținem dacă prin impunerea unei limbi alta cu privire la bisericești indispensabilă se dă afară din scoli? Ce se ținem, dacă prea onoratul d-n ministru pentru instrucțiunea publică taie în trupul scolilor precum a făcut-o în granița militară, unde tocmai în interesul maghiarisării a rupt scolile confesionale de-acolo din cercul lor autonom și le-a pus sub oficiile statului unde a confiscat averea întabulată pe numele scolilor comunelor bisericesci confesionale și a comunei bisericesci și a administrat acea avere într'un mod, în cât nu scim dacă afacerea aceasta se ține de forul legislațiunii sau de cel al judecătorilor. Nu este aceasta o a doua ediție a Iosefinismului? Onoratul d-n deputat ține, că noi pe timpul Mariei Tereziei și a lui Iosif nu ne-am fi plâns asupra învățării limbei nemțesci onoratului d-n deputat îi plăcuse a uita într'aceia, că atunci domnia absolutismul militar și astăzi, când se fac de asemenea dispozițiuni domnesce constituționalismul luminat. Pe atunci toate au fost cu puțință, că însă astfel de vătămări grele sînt și astăzi încă cu puțință, după ce granița militară s'a încorporat țerei-mume și poate lua parte la beneficiile libertății constituționale, pentru aceasta se poate afla cauze numai într'aceia, că prea onoratul d-n ministru de instrucție se

escusă cu aceea ce tocmai este temeiul proiectului de lege aflătoriu la ordinea țilei.

Prea onoratul domn deputat Aladár Molnár a țis în răspunsul seu la aserțiunea onoratului amic Polit, că și naționalitățile se îngrigesc acolo unde este de lipsă, pentru învățarea limbei maghiare, „așa este, numai că planul de învățămînt nu'l statorcesce acel popor, care ține de lipsă învățarea limbei maghiare, ci acei domni, dintre cari mulți foarte adese din alte privințe sau din preocupăți națională nu'l învață pe poporul acela limba maghiară.“

Onorată casă! De oarece și eu ca membru al consiliului scolastic sîrbesc aparțin acelor domni, pe cari îi amintesc onor. domn deputat Aladár Molnár, vreau să țic, că mă țin de aceea, cari statorcesc planul de învățămînt, și nu de aceea, cari lucrează cu preocupăți națională, sînt atât de fericit, a puté respinge cu drept insinuațiunea aceea. Onorații domni deputați sînt în afacerile de instrucție ale patriei noastre atât de esperți pentru a scii, că consiliul scolastic sîrbesc încă în anul trecut a statorit un plan nou de învățămînt cu respectarea ordinațiunii ministeriului pentru instrucția publică din 26 August 1877; în urma aceluia instrucția limbei maghiare s'a dispus pretutindenea acolo, unde este de lipsă, și de oarece sînt foarte puține comune sîrbesci, unde locuitorii n'ar simți necesitatea aceasta, în mai toate scolile sîrbesci deci se învață limba maghiară. Însă în scoala sîrbescă limba maghiară se instruează în mod național și instrucția limbei maghiare începe deci numai atunci, când scolarul cunoaște în mod corespunzător limba sa maternă și nu, precum vrea proiectul de lege de față, deja în clasa primă.

(Va urma).

Revista politică.

Sibiu, în 11 Iunie.

Noi la timpul seu adusesem scirea, că episcopatul sîrbesc dela Carloviț a înaintat la Majestatea Sa un protest în contra proiectului de lege pentru impunerea limbei maghiare. Atunci toate foile maghiare desmînțeau această scire și susțineau, că episcopatul sîrbesc dela Carloviț nu este contrariu aceluia proiect; astăzi vine acum un țiar maghiar, „P. Hirlap“, și ne spune că protestul metropolitului și arhiepiscopului Procopiu Ivacicovici a sosit dela Maiestatea Sa fără nici o observare și numitul prelat fu încunosciințat despre aceasta de ministrul ung. de culte earăși fără nici o observare. Nu scim dacă va fi așa, fapt este că episcopatul sîrbesc a protestat în contra proiectului de lege pentru impunerea limbei maghiare.

Evenimentul politic cel mai însemnat este moartea prințului Napoleon. Întrebarea este acum, că bonapartismul va trage dobândă sau pagubă din acest eveniment teribil? Fapt este că partida bonapartistică la moment și-a perdut centrul. Căci pretenții noi de tron, următorii lui Louis Napoleon, nu sînt apți pentru a umplé lacuna, ce au cauzat-o Zulia din Africa de sud. Diariul francez „Pays“ ține că în testamentul lui Louis Napoleon ar fi designat de următoriu Victor Napoleon, fiul lui Jerome Napoleon și nepotul lui Victor Emanuel. Victor Napoleon numără de-abia 17 ani și studiază de present la *collège Charlemagne* din Paris. Tatăl seu, Jerome Napoleon, este un bărbat în vîrsta de 57 ani, și este puțin stimat de partida sa. O adunare de deputați și senatori, ținută la Paris, a primit o rezoluțiune, care accentuează, că, deși

prințul Louis a murit, cauza sa trăesce. O conferință ce s'a ținut în locuința lui Rouher, capul bonapartistilor, a hotărît a trimite o deputațiune la împărăteasa Eugenia. Rouher a și plecat la Londra.

Senatul României încuviință cu 39 contra 3 voturi proiectul de răspuns al majorității comisiunii; proiectul minorității al răspunsului la mesagiul domnesc fu respins cu 35 contra 17 voturi.

Bomba egiptică a crepat. Franța și Anglia pretind abdicarea Chedivului. După ce Poarta l-a sfătuit pe Chedivul se abdică, el s'a și hotărît a preda guvernul și a părăsi dinpreună cu familia sa Egiptul. Puterile cer și depărtarea fiilor Chedivului Hussein și Hassan.

Scirile din Algeria spun, că rescoala s'a aședat și în toată țara domnesce pace și linisce.

† Prințul Louis Napoleon.

Unicul fiu al lui Napoleon III, Eugene Louis Jean Josif, a fost ajuns de-o soarte tragică. După o telegramă oficială, publicată de noi deja în nrul trecut, el fu prins și omorît de oșteni Zuli cu ocaziunea unei recunoasceri, întreprinse împreună cu mai mulți oficiali englezi. El de-abia avuse douăzeci și trei de ani. Nascerea sa cade într'un timp, când puterea tatălui seu se aflase în zenit, în anul 1856 (16 Martie). El a fost un copil foarte debil și mult timp se nutrise temerea, că el nu va trăi. În sfîrșit a succes grigei deosebite, cu care el fu încungiurat, a ameliora constituția sa preste măsură filigrană, și în anul 1870 el fu ținut în destul de puternic, pentru a puté însoți pe tatăl seu pe câmpul de resboiu. La 2 August el a luat parte la lupta scurtă, carea a premers ocupării dela Saarbrücken prin Francezi. Atunci Napoleon al III adresase împărătesei Eugenia următoarea telegramă memorabilă: „Louis a primit tocmai botezul de foc. El a dovedit un curagiu admirabil și n'a fost nici decît emoționat. El a ridicat un plumb, care a cădut aproape la picioarele lui. Unii soldați au plâns când l-au vădut așa liniscit...“ Puține țile după aceea urmase Wörth și Spiechern, o lună mai târziu Sedan, și „prințul imperial“ a fugit la Belgia și de aci la Anglia, unde se întâlnise în Hastings cu împărăteasa Eugenia. Pe când însă încă trăise tatăl seu a intrat în scoala de resboiu din Woolwich și a absolvat acolo atât cursul de artilerie, cât și cel de inginer. În anul trecut cercetase el unele Curți, precum să țice cu intențiunea de-a peți. Atunci se pretindea chiar a se scii cu siguranță, că el s'ar fi încredințat cu princessa Thyra din Danemarca, o faimă, care în curînd s'a desmînțit prin măritarea acestei prinsese cu ducele de Cumberland. La începutul acestui an la cererea sa proprie el fu atașat pe lângă statul lordului Chelmsford, comandantului suprem în resbelul Zulușilor. Înainte numai cu puține țile a sosit vestea, că el, după ce a dat tributul seu climei din Africa de sud, s'a însătoșat earăși și a pornit la oastea sa. Acum comunică telegraful moartea sa, care probabil s'a întemplat încă la începutul lunei lui Iunie.

Proiectul de răspuns la discursul tronului elaborat de minoritatea comisiunii senatului din România.

Măria Ta! Trimiși de țară pentru a desbate revizuirea art. 7 din constituțiunea noastră, noul senat crede de-a sa datorie să mulțamească înainte

de toate Alteței Voastră Regale pentru asigurările liniștitoare, conținute în mesagiul Tronului, prin care Măria Ta declari națiunii, că nici camerele trecute, nici guvernul Măriei Tale n'au prejudecat nimic asupra unei cestiuni de o importanță vitală pentru națiunea română și că marile puteri ale Europei nu au putut cugeta să ne impună soluțiuni absolute contrarie intereselor României. Prin urmare rezolvarea cestiunii, pentru care s'a făcut apel la țară, deși mult îngreunată prin condițiunile dureroase, cuprinse în tratatul dela Berlin, rămâne *intreagă* rezervată deliberărilor mandatarilor țerei și o vom desbate și hotărî în deplina independență a conștiinței noastre.

Fiti încredințați Măria Ta, că vom scii și în această ocaziune solemnă a pune interesele țerei mai presus de ori ce alte considerațiuni și animați numai de aceste sentimente vom examina cu maturitatea, pe care împregiurările o impun, soluțiunea ce ne va propune guvernul Alteței Voastre Regale, care prin cunoscințele ce are de nevoile și temerile țerei precum și de limita esată a cerințelor diplomatice din afară, singur este în pozițiune a aprecia toate elementele cestiunii și prin urmare ași spune și cel întâiu cuvîntul seu asupra modului celui mai nimerit de-a o rezolva.

Nu ne îndoim, Măria Ta, că silințele ce a pus și va pune negreșit și de acum înainte guvernul M. Tale pentru a convinge pe diplomația europeană, că națiunea română nu a fost nici odată animată de spiritul de intoleranță religioasă, au avut o influență salutară asupra pregătirii terenului discuțiunii, și că astfel acțiunea guvernului se va exercita la timpul oportun tot cu aceeași energie pentru a justifica înaintea marilor puteri ale Europei măsurile ce țara va crede de trebuință a lua pentru salvarea intereselor sale naționale și economice.

Asteptăm dar și noi cu legitimită nerăbdare rezolvarea cât mai curînd a acestei mari cestiuni, după a căreia înlăturare numai, țara, scăpată de îngrigirile, temerile și agitațiunea extremă a spiritelor, cari domnesc acum, va puté să se ocupe cu mintea liniștită de desvoltarea sa economică precum și de toate acele legi și reforme, cari sînt menite a consolida instituțiunile noastre și a garanta mai ales practica leală și sinceră a principielor conținute în Constituțiunea noastră.

Această operă de consolidare, de a cărei imperioasă necesitate sîntem convinși deopotrivă cu M. Ta, nu se va puté efectua decît atunci, când puterea executivă și puterea legiuitoare se vor pîtrunde de drepturile și îndatoriile lor, și când acea d'intâi cu prerogativele întinse de care dispune, va găsi un control pe cât de luminat, pe atât de consciințios în cea din urmă. Acest echilibru indispensabil în aplicarea sinceră a regimului constituțional, nu va deveni însă o realitate decît atunci, când alegerea mandatarilor țerei va fi sinceră și adevărat liberă.

La ultimele alegeri, ordinea materială nu a fost în adevăr turburată nicăiri, aceasta însă M. Ta se datorcesc numai înțelepciunii poporului nostru și moderațiunii corpului electoral.

Tari în credința, că sentimentele și aspirațiunile națiunii sînt identice cu ale M. Tale, precum Alteța Voastră Regală ați condus pe câmpul de bătăie armata română la glorie, sîntem convinși, că tot asemenea M. Ta vei fi conducătorul națiunii întregi la des

